

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.104/2013/6.szám

A Kúria a Dr. Budai és Társa Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Budai Béla ügyvéd által képviselt felperesnek az Árgyellánné dr. Fejes Magdolna jogtanácsos által képviselt alperes ellen pénzkövetelés megfizetése iránt a Fővárosi Bíróságon 26.P.28.469/2005. számon folyamatban volt, a Fővárosi Ítéltábla 2012. november 28-án kelt 12.Gf.40.484/2012/5. számú ítéletével jogerősen befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) Ft felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A H Vállalat pályázati lízing alkalmazásával behozott vámáruk közterheivel kapcsolatosan megállapított fizetési kötelezettségeket az alperes vámszervei (a továbbiakban: alperes) utóbb csökkentették. Ennek következtében 1993. január 1-jétől az említett vállalat közterheinek folyószámla egyenlege éveken át a javára túlfizetést mutatott. A túlfizetett összegek 1994. és 1997. októbere között 11 részletben, részben visszafizetésre kerültek, részben a vállalat közteher tartozásaira nyertek elszámolást. 1997. október 15-ével az egyenleg „0”-át mutatott.

A vállalat a Fővárosi Bíróság 1995. július 18-án jogerőre emelkedett végzésével felszámolás alá került. A felperes 1.388.479.718 Ft-os hitelezői igény jogosultja volt. A 2000. május

26-án jogerőre emelkedett végzésével a Fővárosi Bíróság a felszámoló által előterjesztett zárómérleget és vagyonfelosztási javaslatot jóváhagyta. A vállalatot megszüntette, a felszámolási eljárást befejezte. Végzése azt tartalmazta: a felperes és a felszámoló megállapodása alapján a megmaradt értékesíthetetlen vagyontárgyak, a 10.262.000 Ft be nem hajtott követelések jogosultja a felperes.

2000. május 29-én a vállalat nevében eljáró felszámoló az alperes jogelődjével, a V-vel szembeni 233.208.831 Ft összegű követelését a felperesre engedményezte. Erről a felek még aznap az alperest értesítették.

A felperes - amint korábban az engedményező vállalat igazgatója és felszámolója is - többször megkísérelte az alperessel szemben - az állítása szerint - a túlfizetés késedelmes visszafizetése miatt a vállalatot megillető, utóbb reá engedményezett kamat megtérítése iránti igényt érvényesíteni.

A felperes az alperessel szemben kezdeményezett közigazgatási eljárásokban a követeléséhez nem jutott hozzá, mivel mind az alperes, mind a Fővárosi Bíróság a 8.K.33.812/2005/9. számú jogerős ítéletével azt állapította meg, hogy a közigazgatási eljárásban nem minősül ügyfélnek, ezért az engedményezésre hivatkozással az alperessel szemben közigazgatási eljárás keretei között kamat megfizetése iránt nem léphet fel.

A felperes a 2005. július 20-án benyújtott keresetében az alperest 276.251.776 Ft megtérítésére kérte kötelezni, elsődlegesen államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése, másodlagosan jogalap nélküli gazdagodás visszatérítése jogcímén. Előadta, az alperes visszafizetési kötelezettségének keletkezésére és a késedelmes teljesítésre tekintettel alkalmazandó, a vámjog részletes szabályainak megállapításáról és a vám eljárás szabályozásáról szóló 39/1976.(X.10.) PM-KkM együttes rendelet (a továbbiakban: együttes rendelet) 100. § /5/ bekezdése, illetve 103. § /7/ bekezdése értelmében a jogosult kérelmétől függetlenül az alperest kamatfizetési kötelezettség terhelte. Az 1996. március 14-én hatályba lépett, a vámjogról, a vám eljárásról, valamint a vámigazgatásról szóló 1995. évi C. törvény (a továbbiakban: Vtv.) 135. § /7/ bekezdése, 136. § /3/ bekezdése, 142. § /1/ bekezdés a) pontja egybevetéséből, továbbá a Vtv. végrehajtásáról szóló 45/1996.(III.25.) kormányrendelet (a továbbiakban: vhr.) 220. § /2/ bekezdéséből az következik, hogy késedelmes fizetési kötelezettségének teljesítése esetén az alperes szintén hivatalból köteles kamatot fizetni. A felperes állította, e kötelezettség szándékos elmulasztása miatt, a kamat összegével megegyező kár érte. Vagylagosan, másodlagosan kérte a bíróságot, hogy kötelezze az alperest a magánál tartott említett összegből eredő jogalap

nélküli gazdagodásának visszafizetésére, ha az alperes kártérítési felelősségének megállapítására nincs mód.

A felperes a 2006. május 31-én előterjesztett módosított keresetével elsődlegesen a vám visszatérítési kötelezettség késedelmes teljesítésére, illetve részbeni nemteljesítésére hivatkozással 148.198.795 Ft összegű, 2006. május 1-jéig számított kamat, 36.901.702 Ft tőke és ennek 2006. május 1-jétől a kifizetésig járó késedelmi kamatának, ÁFA-visszatérítési kötelezettség késedelmes teljesítése, illetve részben nemteljesítése miatt 67.572.337 Ft összegű, 2006. május 1-jéig számított kamat, 19.670.248 Ft tőke és ennek 2006. május 1-jétől a kifizetésig járó késedelmi kamatának, statisztikai illeték visszatérítési kötelezettség késedelmes teljesítése, illetve részben nemteljesítése miatt 11.504.888 Ft összegű, 2006. május 1-jéig számított kamat, 3.427.577 Ft tőke és ennek 2006. május 1-jétől a kifizetésig járó késedelmi kamatának megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Vagylagosan, másodlagosan államigazgatási jogkörben okozott kártérítés címén, az elsődleges és a másodlagos kereseti kérelem jogalapjának el nem fogadása esetén vagylagosan, harmadlagosan jogalap nélküli gazdagodás visszatérítése jogcímén tartott igényt a követelt összegre. Számításait a perbeli engedményezésről szóló, alpereshez címzett értesítés időpontjában, állítása szerint a felperesi jogelődöt megillető kamat és tőke együttes összegével magyarázta, igényt tartva a kifizetés időpontjáig járó késedelmi kamatokra is.

Az alperes az ekkor még folyamatban lévő, a felperes ügyféli minőségének megítélése tárgyában indult közigazgatási perre tekintettel elsődlegesen a jelen per megszüntetését kérte. Jogi álláspontja az volt, a közigazgatási jogkörben okozott kártérítés jogcímén előterjesztett kereset idő előtti. Érdemben a kereset elutasítása iránt terjesztett elő kérelmet. Vitatta, hogy a felperes és jogelődje között érvényesen jött létre az engedményezési szerződés. Tagadta, hogy a felperesnek közigazgatási jogkörében eljárva kárt okozott, továbbá, hogy jogalap nélkül a rovására gazdagodott volna. Vitatta, hogy a felperes igénye az általa megjelölt vámjogszabályok alkalmazásával bírálendő el.

A Fővárosi Bíróság 26.P.28.469/2005/29. számon közbenső ítéletet hozott. Megállapította, hogy az alperesnek a felperessel szemben vám-, általános forgalmi adó és statisztikai illeték visszatérítésének késedelmes teljesítése miatt, kamatfizetési kötelezettsége áll fenn.

Úgy ítélte meg, a Ptk. 328. § /1/ bekezdése, 331. §-a, illetve a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi IL. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 52. § /5/ bekezdése, 56. § /2/ bekezdése alapján nem volt akadálya annak, hogy a felperes engedményezéssel megszerezze a felszámolási eljárás lefolytatását

követően megszűnt külkereskedelmi vállalat alperessel szemben fennálló kamatfizetési követelését.

Az alperes fellebbezése, illetve a felperes csatlakozó fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 12.Gf.40.404/2007/6. számú végzésével az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per további tárgyalására, újabb határozat hozatalára utasította.

Jogi álláspontja az volt, a felperes módosított keresetének elsődleges jogcíme - vám-, általános forgalmi adó és statisztikai illeték visszatérítésének késedelméből fakadó kamatfizetési kötelezettség - a jelen perben az alperes marasztalásának alapjául nem szolgálhat. Az említett kamatfizetési kötelezettség ugyanis vámigazgatási jogkörben hozott határozat alapján állhat csak fenn, kiutalásának alapja csak a visszatérítendő, vagy visszafizetendő vámterhet megállapító határozat lehet. A felperes a módosított keresete szerinti elsődleges jogcímen jelölt kamatkövetelés tárgyában már vámigazgatási eljárás keretében fellépett. Az időközben befejeződött közigazgatási eljárásokban hozott határozatok szerint ügyféli minősége hiányában nincs lehetősége az alperessel szembeni kamatigény érvényesítésére közigazgatási eljárásban. A másodfokú bíróság hangsúlyozta, az engedményezési szerződés nem változtatta meg a tartozás, illetve az engedményezett követelés jogcímét. A felperes elsődleges kereseti kérelmében érvényesített igényének a közigazgatási eljárásban érvényesített joggal és tényalappal való azonossága kizárja az e jogcímen történő újbóli igényérvényesítést és ennek folytán e jogalap kérdését érintő határozathozatalt. A felperes azonban egyéb jogcímeken is előterjesztette a keresetét. Keresete látszólagos tárgyi keresethalmazat, ezért azok önálló, elkülönített elbírálására nincs lehetőség. Ha a kereseti kérelem egyik jogalapja nem áll fenn, annak külön elutasítása nélkül, a keresetet a másik jogalapot is vizsgálva kell érdemben elbírálni. A másodfokú bíróság ezért nem látott jogi lehetőséget arra, hogy eljárásában a Pp. 130. § /1/ bekezdés d) pontja, illetve 157. § a) pontja alapján a pert megszüntesse. A további kereseti igényeknek másodfokú eljárásban való elbírálását a felek rendes jogorvoslati út igénybevételeitől elzárásának tekintette, és emiatt, továbbá a bizonyítási eljárás kiegészítése végett az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése, illetve annak megalapozatlansága esetén a jogalap nélküli gazdagodás visszatérítése jogcímen előterjesztett kereset elbírálására elrendelte az elsőfokú bírósági eljárás folytatását.

A felperes az ítéltábla végzésében foglaltak ellenére keresetét mindhárom jogcímre alapítottan fenntartotta. A 2009. június 3-án tartott elsőfokú bírósági tárgyaláson azonban elsődlegesen államigazgatási jogkörben okozott kártérítésre, másodlagosan az általa korábban megjelölt vámjogszabályokra, harmadlagosan jogalap nélküli gazdagodásra hivatkozással kérte az alperes marasztalását.

Az elsőfokú bíróság a 26.P.28.469/2005/37. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Indokolásában kifejtette, a másodfokú bíróságnak a megelőzően hozott közbenső ítélet hatályon kívül helyezéséről szóló végzésében írt utasítások szerint kellett eljárnia. Annak alapján, eljárásának tárgyát kizárólag a közigazgatási jogkörben okozott kártérítés és a jogalap nélküli gazdagodás visszatérítése címén előterjesztett jogcímek vizsgálata képezhette.

A kártérítési igény az alperes jogellenes és felróható magatartásának bizonyítása hiányában, a jogalap nélküli gazdagodás visszatérítése jogcímén előterjesztett kereset pedig azért volt alaptalan, mert a felperesnek - saját előadása szerint is, az engedményezésből eredően - volt a követelésre jogcíme. Az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, az eredménytelen jogérvényesítés a jogcím elenyészését nem eredményezte. Jogalap nélküli gazdagodásra hivatkozással ezért a felperes követelést nem érvényesíthetett.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 12.Gf.40.055/2010/23. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. Kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 189.765.658 Ft-ot és ebből 59.995.323 Ft tőkének 2000. május 27-étől a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamatait. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

A keresetet államigazgatási jogkörben okozott kártérítés jogcímén, az eljárása során az összecszerűség tekintetében lefolytatott szakértői bizonyításra is figyelemmel túlnyomórészt megalapozottnak tartotta. A másodfokú bíróság utalt arra, a felperes a szakértői vélemény alapján módosította a keresetét. Az alperest 297.370.146 Ft megfizetésére, valamint 59.995.323 Ft tőkeösszeg után 2010. szeptember 29-étől a kifizetésig járó, a jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni.

A mindkét fél által előterjesztett felülvizsgálati kérelemre indult eljárás során a Legfelsőbb Bíróság a Gfv.IX.30.199/2011/6. számú részítéletével a Fővárosi Ítéltábla megelőzően ismertetett ítéletét hatályon kívül helyezte, a Fővárosi Bíróság 37. sorszámú ítéletének az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése jogcímén előterjesztett keresetet elutasító rendelkezését helybenhagyta. A perköltségekben marasztaló rendelkezést mellőzte és a másodfokú bíróságot a jogalap nélküli gazdagodásra hivatkozással előterjesztett másodlagos kereseti kérelmet elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezés elleni fellebbezés elbírálására utasította.

Határozatának indokolásában kifejtette, bizonylatokkal alátámasztott pontos tényállás megállapítása nélkül nem lehet bizonyítani a kár felmerülését, annak összegét és azt, hogy az alperes jogellenes magatartást tanúsított, felróhatóan járt el. A

felperes azt állította, az alperes a vám beszédese után helyesbítő határozatot hozott, majd ezt követően a késedelmesen visszautalt összegek kamatot, jogszabályi előírás ellenére nem tartalmaztak. Az alperes ezzel ellentétben arra hivatkozott, a felperes fizetési haladéokban részesült, utóbb túlfizetésbe került. Felperesi kérelemre 30 napon belül intézkedett a túlfizetett összegek visszatérítéséről. A felpereshez intézett 2000. december 15-i levelére utalással azt is állította, a visszafizetési kötelezettségének késedelmi kamatokkal növelten tett eleget.

A Legfelsőbb Bíróság a Pp. 164. § /1/ bekezdése alapján az ismertetett ellentétes adatokra tekintettel úgy ítélte meg, a bizonyítási kötelezettség a felperest terhelte, a bizonyítatlanságot terhére kell értékelni. Rámutatott arra is, a másodfokú bíróság a felperes elsődleges kereseti kérelme alapján hozott marasztaló határozatot, nem foglalt állást emiatt a jogalap nélküli gazdagodás visszatérítése iránti keresetet elutasító elsőfokú ítélet elleni fellebbezés tárgyában. Szükségesnek tartotta ezért a másodfokú bíróság hatáskörébe tartozó elbírálatlan kérdés eldöntése végett a másodfokú eljárás folytatásának elrendelését.

Az ítélet tábla a folytatódó eljárásban hozott ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyta.

Határozatának indokolásában utalt arra, a felperes elsődlegesen a jogelőd vállalat felszámolási eljárásában reá engedményezett, közigazgatási, ezen belül vámjog viszonyból eredő vám-, ÁFA és statisztikai illeték visszafizetési kötelezettség - általa állított - késedelmes teljesítésére hivatkozással érvényesítette pénzkövetelés iránti igényét az alperessel szemben. Igényét az elsődleges jogcímen az elsőfokú bíróság közbeni ítéletét hatályon kívül helyező végzésével az ítélet tábla már korábban elbírálta. A megismételt eljárásban ezért már csak az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése és a jogalap nélküli gazdagodás visszatérítése iránti kereseti jogcímet kellett vizsgálni. Az elsőfokú bíróság alaptalannak találta a keresetet mindkét jogcímen. A felperes fellebbezése folytán eljárta ítélet tábla a kártérítési igényének azonban túlnyomó részt helyt adott. A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítélettel szembeni felülvizsgálati eljárás során viszont a másodfokú bíróságtól eltérő jogi álláspontra helyezkedett. Bizonyítatlanság miatt a felperes kártérítés iránti keresetét is alaptalannak találta. Az ítélet tábla előtt folyó újabb eljárásnak kizárólag a felperes által hivatkozott jogalap nélküli gazdagodás volt a tárgya, amint azt a Legfelsőbb Bíróság részítéletében megfogalmazott utasítás tartalmazza.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy e jogcím szubszidiárius jellegű. Csak akkor lehet hivatkozási alap, ha a követelésnek más - akár jogszabályon, akár szerződésen alapuló - jogcíme nincs. Ha a jogosult egyéb jogcímen érvényesíthet igényt, jogalap nélküli gazdagodásra hivatkozással nem léphet fel alperessel szemben.

A másodfokú bíróság hangsúlyozta, a felperesi kereset tényalapja, vagyis hogy az alperes vámszervei a túlfizetett összegeket késedelmesen, késedelmi kamat, illetve pótlék megfizetése nélkül utalták vissza, nem nyert bizonyítást. Erre tekintettel fel sem merülhet, hogy az alperes jogalap és jogcím nélkül olyan pénzeszközt tart magánál, amely a felperest illetné. Az ítélet tábla szerint a felperesi követelés jogalapja ténylegesen kártérítés, ezért a kereset a jogalap nélküli gazdagodás szabályai szerint nem érvényesíthető. Utalt arra, hogy mind a kártérítés, mind a jogalap nélküli gazdagodás visszatérítése a jog által el nem ismert magatartás, helyzet következtében előállt vagyoni hátrány kiküszöbölésére szolgál. Az alapvető különbség, hogy jogalap nélküli gazdagodás esetén a megtérítési kötelezettség nem a jogellenes magatartáson, hanem a jogcím hiányán, illetve annak fogyatékoságán alapszik.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság úgy ítélte meg - a véleménye szerint az eljárás kizárólagos tárgyát képező - a jogalap nélküli gazdagodás jogcímére alapított kereset alapján nincs jogi lehetőség az alperes marasztalására.

A felperes a jogerős ítélettel szembeni felülvizsgálati kérelmében kérte annak hatályon kívül helyezését, elsődlegesen az ítélet tábla új eljárás lefolytatására, a másodlagos és szükség esetén a harmadlagos fellebbezési kérelme elbírálására utasítását, vagy jogszabályoknak megfelelő érdemi felülvizsgálati határozat meghozatalával a 2009. december 12-i keltezésű felperesi fellebbezés és a 2012. november 14-i keltezésű felperesi előkészítő irat szerint az alperes marasztalását.

Előadta, a támadott határozat a Pp. 3. § /1/ és /2/ bekezdését, 212. § /1/ bekezdését, 213. § /1/ bekezdését sérti. A másodfokú bíróság, bár a felperes által előterjesztett érdemi kérelmet ítélettel lett volna köteles elbírálni, e kérelemhez kötve volt, a másodlagos felperesi keresetről, amely a vámjogszabályokon alapuló pénzkövetelés (kamatkövetelés elbírálására irányult) a felperesi fellebbezésben foglaltak ellenére, döntést nem hozott. Állította, a Ptk. 361. §-ának megsértését is. Tévesnek tartotta azt a másodfokú bírósági jogi álláspontot, hogy a kártérítés jogcímén előterjesztett keresetere tekintettel a jogalap nélküli gazdagodás jogcímére hivatkozással nem érvényesíthetett igényt az alperessel szemben. Hivatkozott még az együttes rendelet 100. § /5/ bekezdésének, a Vtv. 209. § /1/ bekezdésének, 135. § /7/ bekezdésének megsértésére is. Előadta, a jogerős ítélet iratellenesen tartalmazza a felperes kereseti kérelmeit. Hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatalát megelőzően másodlagos kérelemként a vámjogszabályok alapján járó pénz követelését megjelölte, és annak elutasítása miatt az ezzel kapcsolatos elsőfokú bírósági döntést fellebbezéssel is támadta. A fellebbezési eljárásnak ezért - a másodfokú bíróság ítéletében kifejtettekkel szemben - a jogalap nélküli gazdagodás

visszatérítése jogcímén előterjesztett keresetét megelőzően, a pénzkövetelése iránti igénye is az eljárás tárgyát képezte. Állította, bizonyította, hogy az alperes az általa vezetett folyószámlán a felperesi jogelőd javára, 1993. január 1-jétől kezdődően túlfizetést mutatott ki. E nem vitatott tartozását az alperes 1994. és 1997. között 11 részletben, az utolsó részletet 1997. október 15-én teljesítve fizette meg. A Legfelsőbb Bíróság részítéletéből kitűnően, a teljesített kiutalások a túlfizetés szabályai szerint vizsgálándók. Az alperes elismerte, hogy a felperesi jogelőd 1994. augusztus 15-én azok kiutalása végett kérelmet terjesztett elő. Ebből következően a visszafizetési időpontokból megállapítható, hogy az alperes szervei késedelmesen teljesítettek. A felperes vitatta, hogy az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének hatályon kívül helyezéséről szóló másodfokú bírósági végzésben írt utasításokra tekintettel az elsőfokú bíróság keresetének a jogszabályon alapuló pénzkövetelésre hivatkozással megjelölt jogcímével már érdemben nem foglalkozhatott. Állította, erre csak akkor lett volna mód, ha az ítéletábra e keresetről szóló döntését részítélet meghozatalával elbíráltta volna.

A felperes támadta a Legfelsőbb Bíróság megelőzően hozott részítéletében tett megállapításokat, az annak kijavítása iránti kérelmét elutasító 8.sorszámú végzés indokait is, miszerint az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének hatályon kívül helyezése után folytatódó eljárásnak már nem volt tárgya a módosított keresete szerint megjelölt másodlagos, a jogszabályon alapuló késedelmi kamat megfizetése jogcímét megalapozó feltételek fennállásának vizsgálata.

Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban fenntartását indítványozta. Vitatta a felülvizsgálati kérelemben állított jogszabálysértéseket. Hangsúlyozta, a felperes egyetlen keresetet - különböző jogcímenek - terjesztett elő. Mint kifejezetten pénzügyi tranzakciók kezelésére szakosodott egykori hitelező, a mai napig nem támasztotta alá okmányokkal az általa állított kárt, nem igazolta az alperes felperesi rovársra történt jogalap nélküli gazdagodását.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta a Pp. 275. § /2/ bekezdése alapján. Azt, az alábbiakra tekintettel nem találta jogszabálysértőnek.

A jelen eljárásban, jelen határozat meghozatalakor az már nem volt vizsgálható, hogy a Legfelsőbb Bíróság által korábban hozott részítélet, illetve az annak kijavítása iránti kérelmet elutasító végzés a jogszabályoknak megfelel-e. A másodfokú bíróság a részítéletben írtakhoz kötve volt, a részítélet által kijelölt körben kellett a döntését meghoznia. Annak alapján, amint azt a Legfelsőbb Bíróság Gfv.IX.30.199/2011/8. számú kijavítás iránti kérelmet elutasító végzése is tartalmazza, abban a kérdésben

kellett állást foglalnia, hogy a keresetnek a jogalap nélküli gazdagodás visszatérítése jogcímén helyt lehet-e adni.

A Kúria egyet értett a másodfokú bíróságnak a jogalap nélküli gazdagodás szubszidiárius jellegével kapcsolatosan kifejtett jogi álláspontjával. A felperes - állítása szerint - nem a jogelődjének az alperessel fennálló jogviszonyból eredő fizetési kötelezettségén felüli túlfizetése miatt lépett fel az alperessel szemben - ami bizonyítás esetén, akár alapot is adhatott volna egy Ptk. 361.§ /1/ bekezdésére alapított igény előterjesztésére - hanem jogszabályon alapuló kamatfizetési igényt kívánt érvényesíteni. Így, a jogalap nélküli gazdagodás visszatérítésének szabályai alkalmazására nem volt jogi lehetőség.

A Kúria a fentiekén túlmenően rámutat arra, a felperesnek egyetlen kereseti kérelme volt jelen eljárásban. Az eredetileg benyújtott keresetlevelében megjelölt, utóbb, még a fellebbezési eljárásban is módosított, az általa közölt újabb időpontig elszámolt, a Ptk. 293.§-ában foglaltak szerint meghatározott összeg megtérítésére kérte kötelezni az alperest. Kizárólag az alperes ennek megfizetésére irányuló marasztalása jogcímeeként, vagylagosan jelölt meg három különböző jogcímet.

Amint arra a Legfelsőbb Bíróság a Gfv.IX.30.199/2011/6. számú részítéletének 2. bekezdésében is utalt, a peres felek ellentétes előadásai, az alperesnél vezetett folyószámla alapjául szolgáló teljes körű bizonylat, egyéb okmány, okirat hiányában, a rendelkezésre álló peres iratokból nem állapítható meg, hogy az alperes, illetve szervei valóban késedelmesen teljesítettek-e, ha igen, arra tekintettel, a vámjogszabályok alapján előírt teljesítési időponthoz képest hány nappal később került sor a kifizetésre, a kifizetés tartalmazott-e késedelmi kamatokat. A peres iratokból az is kitűnik, az idő közbeni selejtezésekre tekintettel, már további bizonyítás elrendelésétől sem várható válasz e kérdésekre. A Pp. 164. § /1/ bekezdése alapján a felperest terhelő bizonyítási kötelezettség miatt a bizonyítatlanság a felperes terhére esik. Az ugyanazon ténybeli alapra hivatkozással megjelölt három különböző jogcímen - még ha azok jogi alapjaként egymástól eltérő egyéb feltételek bizonyítása is szükséges lett volna - ezért nyilvánvalóan megalapozott kereseti kérelmet nem terjeszthetett elő. Az alperesi késedelem tényének, illetve időpontjának ismerete hiányában, sem az általa megjelölt vámjogszabályok alapján igényelt késedelmi kamat megfizetésére a jogelődjének jogán, engedményezés folytán állított jogosultságát, sem amint azt a felülvizsgálati eljárásban hozott részítélet is tartalmazza, az ebből eredő kárának bekövetkezését bizonyítani nem tudta. Az említett tények bizonyítása hiányában az alperes marasztalására egyetlen, általa előterjesztett jogcímen sem kerülhet sor jogszerűen, így a felperes által elbírálatlannak

állított jogcímen sem.

A Kúria a kifejtett indokok alapján a felperes állításával ellentétben nem tudta megállapítani, hogy az előterjesztett kereseti kérelem a Pp. 3. §-ában, Pp. 212. § /1/ bekezdésében, illetve Pp. 213. § /1/ bekezdésében írt szabályok megsértésével került elbírálásra. Azt sem tudta megállapítani, hogy a jogerős ítélet a Ptk. 361. § /1/ bekezdését, illetve az együttes rendelet 100. § /5/ bekezdését, a Vtv. 209. § /1/ bekezdését, 135. § /7/ bekezdését sértené.

A jogerős ítéletet erre tekintettel a Pp. 275. § /3/ bekezdésének alkalmazásával hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. § /1/ bekezdése folytán alkalmazandó 78. § /1/ bekezdése értelmében, az eredménytelenül felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperes köteles az alperes jogi képviseletével felmerült felülvizsgálati eljárási költséget megtéríteni. A Kúria ennek összegét a felperesi keresetben meghatározott pertárgy értékre, az alperes jogi képviselőjének kifejtett munkájára tekintettel határozta meg a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § /2/ bekezdés c) pontja, illetve /5/ bekezdése alkalmazásával.

Budapest, 2013. november 20.

Dr. Vezekényi Ursula s.k. a tanács elnöke, Dr. Pethőné dr. Kovács Ágnes s.k. előadó bíró, Dr. Osztovits András s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

Afra Judit
tisztviselő